

billigere Tider komme, og have vi givet en Lønforhøjelse, kan det ikke nægtes, at naar den billige Tid kommer, vil det blive en ny Lønforhøjelse, der faktisk gives til alle dem, der have fast Løn. De Mennesker, der have fast Løn og Pension, ere jo dog heldigt stillede i Forhold til den store Mængde, der ikke har sit Udkomme sikret, den store Mængde, som er afhængig af Dagens Konjunkturer. Det er klart, at hæver man Lønnen for den ene Slags, trykker man den for den anden, thi under det Kapløb, som der er efter højere Løn, viser det sig, at der er en vis Grænse, som man ikke kan overskride, og denne Grænse ligger ved Middelindtægten her i Landet. Jeg tror, det var den ærede Finansministers Forgænger, der anslog Middelindtægten her i Landet til 1,200 Kr. — jeg antager, det er noget lavt ansat, men over 15—1600 Kr. aarlig er den neppe —. Det maa altsaa indrømmes, at alle, der have over 15—1600 Kr. i aarlig Indtægt, staa paa Solsiden, og for enhver, der rykker derop, er der andre, der trykkes ned. Og de 15—1600 Kr., som altsaa er en Familiefaders Middelindtægt her i Landet, maa man ikke komme over. Man kan afskaffe de store Formuer og Indtægter, men det vil ikke hæve Gennemsnitslønnen. Man kan lade Staten overtage Produktionsmidlerne, man kommer dog ikke videre derfor, Middelindtægten bliver den samme. Vi maa altsaa gøre os klart, at lige saa vel som vi have Dyretid, faa vi billig Tid senere, og det Velvære, som deraf følger, vil gøre, at naar Dyrtiden kommer, vil man atter forlange forhøjede Lønninger, og saaledes vil det blive en evig Svikmølle. Men da den aarlige Middelindtægt er den samme og kun kan hæves derved, at Indtægterne her i Landet hæves, er det klart, at der ikke kan være Tale om at gaa til store Lønforbedringer før efterhaanden som Gennemsnitsindtægten i Landet forhøjes. Jeg mener, at det er de lavere lønnede, det gælder om at hjælpe, og derfor er jeg en stærk Modstander af de meget store Lønninger, alene af den Grund, at de trykke andres Løn ned, at det kommer til at hvile paa dem, for hvem det er usikkert, hvad Dagen og Sliddet bringe, det kommer til at hvile paa Haandværkeren, paa Handelsmanden, paa Jordbrugeren, store som smaa. Hvor vanskeligt det er at hæve sig over Middelindtægten, kunne vi let se. Lad os blot tage en Kolonialvarehandler, en Viktualiehandler eller en Haandværker. Saa snart det lykkes ham at hæve sig væsentligt over Mid-

delindtægten, straks faar han en Konkurrent paa Siden.

Det var kun den korte Bemærkning, jeg vilde gøre for at henlede alles Opmærksomhed paa, at der er og maa være en Grænse, hvortil man kan gaa med Hensyn til Lønningerne. Det er klart, at de, der staa paa den Side af Middelindtægten, som er over denne, staa paa Solsiden i Livet. Men, som sagt, i Fremtiden ville Kravene komme igen, forudsat at Middelindtægten, at den almindelige Velstand her i Landet kan hæves. Det er ønskeligt, at det kan ske, men for at kunne fremkalde det, er det naturligvis af Vigtighed, at Administration og Lovgivningsmagt gøre alt, hvad de kunne, for at hæve Velstanden her i Landet, og det første og vigtigste Skridt dertil er efter min Mening her som overalt i Verden Udviklingen af Kommunikationsmidlerne. Derfor hilser jeg med Glæde de forskellige Jernbaneforslag, der ligge paa vort Bord, og som jeg haaber efterhaanden kunne gennemføres.

Men lige saa vist som en Udvikling af Kommunikationsmidlerne er det første Middel til at fremme Erhvervslivet, ligesaa sikkert finder jeg det uheldigt, at man vil hæve Taksterne og da særlig for Godsbefordringen. I Jernbanekommissionen holdt jeg fast paa de gamle Takster og gik kun nødtvungent med til at forhøje disse, fordi jeg mente, at det vigtigste Middel til at fremme Erhvervslivet er billig Befordring, men naturligvis kan jeg anerkende Rigtigheden ogsaa af det Princip Gennemførelse, at Banerne skulle forrente sig. Jeg vil indrømme, at det er et Standpunkt, der kan være korrekt, men jeg tror rigtignok, at vi havde naaet en væsentlig Del af den samme Forrentning, hvis vi vare blevne staaende paa det tidligere System, som havde slaaget Rod i Befolkningen og netop gjorde overordentlig meget til at fremme Erhvervslivet. Hvis vi havde haft de nuværende Takster i en tidligere Tid, tror jeg ikke, Udviklingen havde naaet den Højde, den har naaet. De billigere Takster, vi tidligere havde, lærte Folk at benytte Banerne, og at vi kunde indføre de nuværende høje Takster, skyldes særlig, at vi tidligere havde et saa billigt System, som lettede Folk Befordringen. Jeg tror derfor, det er en gal Vej at gaa nu at sætte Taksterne op igen.

Jeg vil endnu kun gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem, der talte sidst i Gaar, det ærede Medlem for Fåkse (Stauning). Han kom ind paa en Omtale af den fremmede Arbejdskraft,